

Kaczvinszky József

AFORIZMÁK

Az eredeti források alapján
gondozott szöveg

2024. február

1. A titkos tanítás csak annak titkos, aki nem érti meg.
2. Házad építését az alapjánál kell elkezdened, hogy később körültekinthess annak erkélyéről.
3. Amíg van, ami kedves és van, ami gyűlöletes a földön, addig az ember idegenkedik az igazságtól.
4. Az igaz szeretet nem tesz különbséget kedves és gyűlöletes között. Az igaz szeretet semmihez sem ragaszkodik, és semmit sem taszít el magától.
5. Tudd meg, hogy minél szorgalmasabban keresed az igazságot, annál több ellentmondásra találsz az élet folyamán.
6. Ahogy a felszálló füst mindenkor azt árulja el, hogy valahol tűz ég alatta, akként az ellentmondások is arra vallanak a tapasztalásban, hogy éppen mögöttük rejlik az igazság.
7. Tanuld meg áthidalni az összes ellentmondást, amelyeket tapasztalsz, mert az igazság teljes megértése csak az ellentmondások helyes áthidalásából fakadhat, és semmi másból.
8. Az ellentmondások áthidalása sohasem a gondolkodás műve és gyümölcse, hanem a megismerése, amely a gondolatok között, a gondolkodás pillanatnyi szüneteiben bontja ki szárnyait. Hagyd repülni a megismerésből fakadó megértést, ha szárnyra kelt, és ne kényszerítsd a földre újabb kérdésekkel, amelyek azt lerántani készek.
9. A gyermek még ragaszkodik rongyokból készült bábujához, de felnőtt korában már csak kacatnak tekinti azt. Mit gondolsz, vajon a bábú változik meg az élet folyamán, vagy az ember?
10. Ne ejtsen kétségbe, ha életed annál jobban elveszíti megszokott színeit és értékeit, minél inkább megközelíted megismeréseiddel az igazságot.
11. Az értékítéletek megváltozása úgy jár a fejlődés nyomában, mint ahogy a borultság nyomon követi az esőfelhőt.
12. Egyetlen érték sem vész el a fejlődés folyamán, csak valamennyi érték átalakul. Végül pedig minden egybeolvad, egyetlen igazságban. Nem erre a végső beteljesülésre törekszel vajon a világ kezdete óta? Nehézzé válik a szíved, amint közeledsz hozzá?
13. A balga úgy vallja, hogy nehéz a mulandótól elfordulni. A bölcs tudja, hogy az örökkévaló felé fordulnunk nehéz.
14. Arrafelé halad az ember, amerre arcát fordítja, amerre a tekintete irányul.
15. Aki elhagyta a völgyet, és újra a völgy felé fordul, bizonyára a völgybe fog visszatérni útjának további folyamán. De aki örvendezik és büszke, hogy feljutott a hegyre, az is csak lefelé tekint.

16. Külső világ hiányában az ember nem vallhatná magát embernek. Feltételezvéen azonban önmaga megsemmisülési lehetőségét, az ember görcsösen ragaszkodik a létező világhoz.

17. Amíg a beteg nem ereszt el a mankóját, nem járhat mankó nélkül.

18. A fénysugarak a tárgyak fordított képét vetítik a szem fenekére. Szemének mélyén fejtetön áll az ember szemlélete. Hasonló, fordított szemlélet eredménye az is, hogy az ember az életben készségesen elfogadja a valótlan, de tele van kétkedéssel a valóság iránt.

19. Minthogy a külvilág fejtetön álló képe csak szemünk mélyén van meg, azért aki folytonosan csak kifelé figyel, nem tudhat annak fordított helyzetéről.

20. Aki sötétben él, ugyanannyit lát, mint a vak.

21. A bölcs tudja, hogy a keresésnek minden útja végül ugyanoda vezet, akármerre is bolyong a világ kezdete óta, az idők végtelenjén át, a tévedések szerteágazó, nagy útvesztőjében.

22. Aki az igazság után sóvárog, az az anyagi és a szellemi világban szüntelenül azt a kaput keresi, amely a Lélek felé vezet. De amíg az ember a kaput keresi, ami megfogható, és nem a kapu igazi nyílását, ami megfoghatatlan, mindaddig eredménytelenül őgyeleg. Mert a pusztá nyílás, természeténél fogva nem lehet más, mint az űr és üresség csupán.

23. Mielőtt hozzáfogsz a kereséshez, gondolkodj el azon, hogy mi volt meg előbb, az üresség-e, vagy a tárgyak, amelyek az űrben foglaltatnak? Gondold meg, a tárgyak vannak-e az űrben, vagy pedig az űr van a tárgyak között? Vajon a tér van-e az űrben, vagy a tér tartalmazza az űrt?

24. Az űrnek nincsenek méretei. A végtelen űr a pontban jut kifejezésre, amelynek nincsen területe.

25. Ahogy a makkban a csíra magában foglalja a terebélyes tölgyfát, valamint a tölgyfán valaha is megteremni tudó makkok összességét, egyben az azokból felnövekedni tudó tölgyfák sokaságát, azok minden eljövendő termésével együtt – úgy foglalja magában az űr a mindenséget.

26. Ismerd meg az űrt, amelyben még a tér sem nyilatkozik meg – és ismerd meg az űrben önmagad.

27. A tisztaság rögtön előtűnik, mihelyt semmi sem homályosítja el.

28. A tónak jellegét nem a partjai közt rejlő víztömeg, hanem felszínének a hullámozása adja meg.

29. Ami a figyelmet a földhöz köti, az mindenkor a mozgás. A felszabadulás: a nyugalom.

30. Újra meg újra, csak a csendre figyelj. De ne mondd ki, és ne ismételd magadban a csend nevét, mialatt arra figyelsz, mert az alakot öltött szó egészen másvalami, mint a csend.

31. Tudnod kell, hogy amikor a tökéletes csendben merülsz el, akkor a tárgyaktól néptelen ürességre, valójában az ürre irányítod a figyelmedet.

32. De a tárgyak nélküli ürességet, a tökéletes űrt sohasem szabad úgy felfognod, hogy az a puszta semmi.

33. Ne elégedj meg azzal, ami végtelen, mert amit el kell érned, arra nem vonatkozik sem a véges, sem a végtelen fogalma.

34. Vagy tudod a tanítást, vagy nem tudod. Ha nem tudod, akkor nincs, ami vezessen a csendben; és ha nincs, ami vezessen, akkor eltéveszted a helyes irányt.

35. Bármi is legyen az, ami vonz vagy csábít, figyelmedet irányítsd újra meg újra a csendre, elfordulva mindentől, aminek alakja van, és mindentől, ami formát tud ölteni.

36. Őrizd meg a csendet olyan sokáig, amíg csak tisztán meg tudod őrizni. De éberségedet még sokkal tovább őrizd meg. Mert ébernek kell maradnod akkor is, amikor öntudatod megválnak a csendtől, és újra visszatér az ébrenlét zajába.

37. Ha nem adsz helyt a félelemnek, és nem adsz helyt semmiféle ijedelemnek, akkor nincs, ami fenyegetsen utadon.

38. Ha fúj a szél, akkor a tó tükre valóban megrezdül, és rezgések, hullámzások futnak rajta végig. Ámde a táj és az égbolt vízen tükröződő képének minden nyugtalan tánca – látszat csupán.

39. A lényeg mindenkor a szemed előtt van, éppúgy, mint a látszatok. A látszatok azonban eltakarják a lényegét, ameddig egyedül azokat figyeled.

40. Ne csak abban találd szépséget, ami tetszik, hanem lásd meg a szépséget abban is, ami szerény, ami szürke, és ami megvetett; lásd meg abban is, ami rút, mert a szépség mindenütt jelenvaló.

41. Keresd az áhítatot! Az áhítatban a látszatoknak elhalványodó helyét a lényeg átélésének felragyogó sejtelve tölti be.

42. Ha ketten járnak a kertben, kettőjük közül mást érez az, aki betemeti arcát a rózsák közé, és behunyt szemmel belefeledkezik az illatukba, mint a másik ember, aki séta közben a kert százféle növényét és színét csodálva leheli be ugyanazoknak a rózsáknak az illatát.

43. Ne feledd el, hogy ami véget vet áhítatos hangulatodnak, az mindenkor a képzeletműködés, a gondolkodás.

44. Mihelyt gondolatok jönnek és mennek elmédben, mielőtt kialakult szavak foglalkoztatják figyelmedet, észre kell vened, hogy az áhítat már elszállt, elhagyott. Csöndesítsd el hát elmédet az áhítat színe előtt, hogy megtalálhasd mélyén a csendet – önmagadat.

45. Igyekezzél, hogy áhítatot ébresszen benned az egész természet. Ha megtalálod a zöldellő fűszálat, a rögöt az útszélen, a patak vizének csillogását vagy a földre lehullott falevelet, ugyanazt az emelkedett, áhítatos hangulatot éld át, mint amit máskor a végtelen égbolt káprázatos távlata kelt elméd mélyén.

46. Ne tégy különbséget az áhítat szempontjából a nagyszabású és az egyszerű között.

47. Aki lángolóan és odaadóan szerelmes, könnyebben megérti az áhítatról szóló tanítást, mint akinek a szíve hideg. A költő az áhítatból meríti ihletét.

48. Az ember szívének legtitkosabb kamrája: barlang, amelynek mélyét semmiféle külső zaj nem éri el.

49. Az igazság sohasem jön elő a barlang mélyéről, még akkor sem, amikor fényében az egész földkerekség sűtkérezik.

50. A barlang mindig beljebb van, mint a körülötte lévő kőzet, akármilyen hatalmas kőtömeg veszi is körül.

51. A barlang lényegét nem a falak formája alkotja, hanem az űr.

52. Aki leül a barlang bejáratának közelében, az csak a sziklát látja kívülről, de nem a barlang belsejét.

53. A nyugalom, akárhol is figyeljük meg a nagyvilágban, mindenkor a barlang békéjét őrzi magában.

54. Az ember nehezen hiszi el azt, amit még nem hisz. De még nehezebben válik meg attól, amit helytelenül már elhitt valamikor.

55. Az út, amelyet meg kell járnod, hogy célhoz érj: a téves felfogások kiküszöbölésének útja csupán, és semmi más.

56. Az előítéleteket elhagyni csak egyenként lehet, mint ahogy az ember ruhadarabjait is csak egyenként veheti le magáról. A megszokástól megszabadulni, egyik pillanatról a másikra, valóban nem lehetséges.

57. Ám aki a penészedő tárgyakról késsel kaparja le a penészfoltokat, vagy kézzel dörzsöli le ahelyett, hogy leégetné vagy leforrázná, az a tudatlanság sötét állapotában cselekszik, mert módot ad a penésznek a tovaterjedésre és szaporodásra ahelyett, hogy meggátolná abban.

58. Meg kell barátkoznod a sivársággal, hogy egykor megtalálhasd mögötte a dolgok teljességét. Mint ahogy a legszebb kertet is ki kell pusztítanod, ha azt akarod, hogy palota épüljön a helyén.

59. A beteljesülés előfutára a sivárság. Amíg az előfutár nem érkezik meg, addig a gazdája sem közeledik.

60. El kell érned, hogy a biztonság érzése benned egyedül a belső csend valóságára támaszkodjék.

61. Finom megfigyelőnek kell lenned. Figyeld meg azt is, ami csaknem megfigyelhetetlen.

62. Ne feledd, hogy nem a külső események bekövetkezése fontos az életben, hanem a belső változásoké.

63. Amíg nem kívánod szívvel-lélekkel, hogy az újraszületések körforgása számodra egyszer s mindenkorra véget érjen, addig – bárhogy is igyekeztél – valójában még semmit sem tettél az igaz felszabadulásod érdekében, és semmivel sem jutottál előbbre.

64. Vess el magadtól minden beléd nevelt földi meggyőződést, minden büszkeséget és előítéletet, hogy ne kelljen folytatnod azt a téves utat, amelyen a legősibb időktől fogva jársz.

65. Aki meglátta az igazság fényét, már csak afelé haladhat; mint ahogyan a keringő lepkét is magához vonzza a lámpafény világossága. Annál inkább, minél sötétebb körülötte az éjszaka.

66. Ámde a pillangó, ha nem mozgatja a szárnyait, nem lebeghet a napsugaras térben, és nem szállhat rá egyetlen virágnak az üdítő kelyhére sem.

67. A bölcs a barlangba szándékosan megy be; lábai nem viszik be maguktól.

68. Hiába akarja kezét fölemelni az ember, ha nem mozdítja meg.

69. Aki kifelé él és befelé tekint, keveset lát meg a homályban. Amikor az éjszakát és a nappalt egyszerre szemléljük, nem lehet világosabb a szürkületnél.

70. A cél elérését nem elég csak kívánni; a célt meg is kell közelíteni.

71. A természet titkai a bölcs legőszintébb és leghívebb barátai.

72. Aki már feljutott a dombra, de valójában a legmagasabb hegynek a csúcsára igyekszik, annak mindenekelőtt alá kell szállnia a dombról a völgybe, hogy a hegy lábánál előlről kezdje a kapaszkodást.

73. Ha felismerted, hogy nem az igazi úton jársz, vissza kell térned addig az útelágazásig, amelynél a helyes útvonalat megtalálhatod.

74. Akiben megérlelődött az elhatározás, hogy mindent, amit szükséges, előlről kezdjen, az biztosan visszanyeri a szándékához a fiatalság erejét is.

75. Légy olyan, mint a gyermek, aki nem törődik azzal a haszonnal és értékkel, amit a tárgyak az emberek számára képviselnek.

76. A gyermek számára az élet játék. A gyermeknek csak egyetlen célja van: önmaga. A gyermek nem ismer komolyan vett célokat az élők világában önmaga körül. Mégis minden játékot komolyan űz.

77. Légy olyan, mint a kicsiny gyermek, aki az „én” fogalmát még haszontalannak tartja. Hiszen a kisgyermek a saját személyét is csak a nevéen tudja nevezni, mert énjének a jelentőségét nem éli át.

78. Magad is felejtsd el énedet. Vagy pedig, ha tapasztalod, tekintsd az énedet idegennek; valaminek, amivel szabadon rendelkezel.

79. A gyermeknél a sírás és a nevetés olyan közel áll egymáshoz, hogy érzelmeinek két ellentétes véglete csaknem egybefolyik.

80. Légy olyan, mint a kicsiny gyermek, aki fiú és lány között nem lát igazi különbséget.

81. Légy olyan, mint a gyermek, akinek még nem zavarja meg tiszta látását az emberi gondolkodás.

82. A gyermek anyja ölébe vágyik. Magad is vágyjál vissza oda, ahonnan származol; de célod ne a testi anyaöl legyen, hanem a Lélek egyetlen valósága.

83. Ne feledd, hogy a gyermek nem hisz a természet kérlelhetetlen törvényeiben, hanem tudja, hogy vannak csodák; ezért lépten-nyomon valóban csodákkal találkozik. A gyermek maga az ártatlanság.

84. Légy olyan, mint a gyermek, aki testét az élet tökéletlen eszközének érzi.

85. Ne borulj le hódolattal a bálványok előtt; még akkor sem, ha nem is holt anyagból alkotott figurák, hanem eleven testek, kiváló személyek vagy eszményi javak készítenek arra, hogy bálványozzad azokat.

86. Ne hidd, hogy ember valaha is boldoggá tehet.
87. Ne hidd, hogy földi eszmék meghozhatják számodra az üdvösséget.
88. Ne hidd, hogy a gyönyör, a mámor és a szerelem mást nyújt, mint mulandó örömeket.
89. Ne hidd, hogy a vagyon, a gazdagság, a rang, a műveltség maradandó értéket jelent.
90. Ne hidd, hogy szükségszerűleg tisztelned kell mindazt, amit körülötted egy-egy embercsoport hódolattal vesz körül.
91. Ne a tanító személyét becsüld meg elsősorban, hanem az örök igazságot, amelyet tanít.
92. Egyedül a Lélek valósága, az egyetlen Igazság előtt borulj le őszinte imádattal.
93. Igyekezzél elérni, hogy minden, amit az életben cselekszel, valóságos istentisztelet legyen a maga nemében. Bármit is teszel, úgy tedd, mintha Isten színe előtt cselekednél, a Lélek iránt érzett szeretetből, az egyetlen Igazság örök dicsőségére. Akkor elérheted, hogy életed egyetlen, megszakíthatatlan, örökös istentiszteletté váljék, és hogy tested lesz annak eleven temploma.
94. Ne feledd, hogy az ember külső magatartása úgy követi nyomon a belső fejlődését, mint ahogyan a szekér saroglyája mögé kötött csikó követi a szekér elé befogott lovakat. Bár a csikó sem gyorsabban, sem lassabban nem haladhat a szekér előtt lépkedő lovaknál, mégis mindig hátrább jár, mint azok.
95. A növényt csak öntözheted vagy trágyázhatod, fejlődésében csak ápolhatod. Mégis, minden gyümölcsnek önmagától kell megélnie.
96. Gondolj arra, hogy nem mindig az a gyümölcs hullik öledbe, amelyet le akarsz rázni a fáról.
97. Ha veszedelem fenyeget, ne menekülj előle gyáván, de ne is kísértsd azt. Bízzál abban, hogy öntudatod lényege, a Lélek sérthetetlen és el nem pusztítható. Akkor a veszedelem magától eloszlik körülötted, akár ébren vagy, akár pedig álmodsz.
98. Amikor éjszakának idején az álmok világában élsz, akkor a látott hegyek valójában nincsenek körülötted; az emberek, akikkel beszélsz, valójában nem élnek rajtad kívül; és a tárgyak, amelyeket látsz és megérintesz, nem foglalnak helyet a térben, amelyben azokat tapasztalod. Mindezt határozottan tudod, mihelyt felébredtél. De amíg álmodsz, nem győződhetsz meg a valóságról.
99. Ameddig az ébrenlét világában élsz, addig azt örök valóságnak hiszed. Valóban fel kell ébredned belőle, hogy meglásd, hová tűnik el mindenestül.

100. A Hold a Naptól kölcsönzi fényét, ragyogását. A Földet azonban éjnek idején csak a Hold tudja megvilágítani.

101. Az ész az igazi tudásnak csak halvány visszfényét tükrözi. De amíg nem jutunk hozzá az igazi tudáshoz, addig meg kell becsülnünk mindazt, amit az ész nyújt és juttat nekünk.

102. Az embernek szüntelenül tanulnia kell, hogy az életben alkalmasan meg tudja választani lépteit.

103. Ha kint jársz a szabad természetben, és a hegygerincről letekintesz a völgybe, eszmélj rá újra meg újra, végül pedig már tudjad szüntelenül, hogy a környező tájék sehol sem valóságosabb holmi színvonalú kulisszánál. A drámák azonban mindig a kulisszák között szoktak lezajlani.

104. Ha a bölcs a csillagokra néz, nem lát mást, mint hajlandóságokat.

105. A csillagok járását követi az évszakok váltakozása, a természet élete.

106. A csillagok együttes állásából fakad minden földi hatalom.

107. Még a legszerényebb fényű csillagok is tevékeny erőknek és messzire kiterjedő hatásoknak a forrásai.

108. Úgy látjuk, hogy a csillagok feljönnek és letűnnek. Szüntelen vándorlásuk miatt az ember helyzete is pillanatról pillanatra változik közöttük.

109. A bölcs tudja, hogy a csillagok sohasem hagyják az eget üresen.

110. A bölcs nem kíváncsi a holnapra, mert ismeri a csillagok járását.

111. Ahogy a malom apró részekre őrli a gabonaszemet, úgy aprózza fel a dolgokat a helyes megkülönböztetés is.

112. A bölcs malma finomra őröl.

113. Malmát a bölcs a csillagokkal is tudja hajtani.

114. Földi létünk biztosítására törekedni olyan fölösleges, mint ütemet vezényelni az égbolt csillagainak a keringésükhöz. Ha nagyon igyekszünk, sikerül. De egyrészt a csillagok maguktól is keringenek, másrészt pedig előbb-utóbb úgyis pontatlanul vezényelünk.

115. Nem a vihar tépázza meg az embert, hanem a tovasodródó dolgokhoz való ragaszkodása.

116. Még a restség mélyén is felismerhető a ragaszkodás, mint a restség gyökere. A rest a meglévő állapothoz ragaszkodik.

117. Az érzékek a ragaszkodás karmai, amelyekkel az öntudat megkapaszkodni kíván a tovaillanóban, hogy megtarthassa abban elfoglalt helyét.

118. A halnak, ha nem akarná elhagyni a helyét a folyóvízben, mindig a víz sodrával szemben kellene úsznia. Az efféle küzdelemben még a legerősebb hal is elfáradna egyszer.

119. Váratlan események, új benyomások, önként előálló helyzetek és a látszólagos véletlenek – mind úgy bukkannak fel a meg nem nyilvánulás honából a megnyilvánuló világ terébe, mint ahogy különböző halak is megjelennek időnként a víznek felszínén.

120. A sejtelmes vizekből, a meg nem nyilvánuló természet mélységéből mindenféle halak merülnek fel, egymás nyomában úszva. Az égbolt csillagainak útját mindenkor a nekik megfelelő halrajok követik a földön.

121. A halat örökre megőrizni nem lehet. Ha nem fogjuk meg, elúszik, és ha nem esszük meg, megromlik előbb-utóbb.

122. Nem a vizek nemzik a halakat. A halak csak benne lakoznak a vízben.

123. Mielőtt az ember bölccsé lesz, a vizek mélyén is kell halásznia.

124. Minél több földi kincs van az ember birtokában, annál szegényebb az ember.

125. Aki könnyen akar úszni, önként veti le minden ruháját.

126. Az ember önmaga korlátait saját kezével állítja fel.

127. A bölcs csak lépcsőt épít, nem korlátokat.

128. A lépcső egyedül arra való, hogy a fokait magunk mögött hagyjuk.

129. Aki a jelen helyett a múltjának él, úgy tesz, mint aki nem találja a patakot, amelynek partján jár, és amely mindig előtte kanyarog, mert minden lépésnél a pataknak éppen azt a vizét keresi, amely a közelből már tovafolyt.

130. A már megevett ételt csak az állat kérődzi fel.

131. Hiába is őrzi meg a gyermek a kinőtt ruháit, azokat már nem tudja többé magára öltetni.

132. Azt kívánni, hogy valamely állapot újra pontosan ugyanolyan legyen, mint volt valamikor – esztelenség. És éppen ettől a kívánságtól vezéreltetve, nem tudni megbecsülni a jelenlegi állapotot, még nagyobb mértékben esztelen dolog.

133. A bölcs tudja, hogy sohasem az fontos, ami fontos szeretne lenni.

134. Az ember látszólag mindig ahhoz ragaszkodik a legjobban, ami rá nézve a legkárosabb. Valójában azonban a ragaszkodás teszi károsá számára azt, ami felé a ragaszkodása éppen irányul.

135. A szándék fontosabb, mint a cselekedet. A bölcs tudja, hogy a kő még a legmeredekebb lejtőn sem gurul le, ha nem indul meg.

136. A legnehezebben megállítható kő: a szokásaink.

137. A bölcs minden léptére ügyel, hogy ne rúgjon meg laza köveket.

138. A bölcs mindig szilárdan áll a lábán. Még akkor is, amikor nincs alatta érezhető talaj.

139. Ha tántorog az ember – a külvilága is imbolyog.

140. Cselekvésünk mindig olyan természetű, abban áll és azt valósítja meg, amivel éppen foglalkozunk.

141. Aki álmában tehenet lát elleni: maga hozza világra a borjút.

142. Aki a dobot üti, ugyanazzal foglalkozik, mint aki a dobszót hallgatja.

143. Aki belenéz a kútba, önmagát látja meg a mélyben.

144. Aki az erdőben csak egyetlen fának a lelkét keresi is: az erdő lelkére talál rá, ha végre megleli.

145. A tiszta összhangot csak az őrizheti meg, aki a hamis hangot azelőtt felismeri, még mielőtt megszólalna.

146. A bolond átkot lát a szépségben. A bölcs csak szépséget talál benne.

147. A csend – béke. A béke – áldás. Az áldás – szeretet. Ha már tudod ezt, ne tartsd meg egyedül magadnak, hanem oszd meg a Lélek békéjét a mindenséggel.

148. Az önérzet és az önteltség káprázatának helyet ne adj. Mert még a madár sem repülhet fel az ég felé, ha szárnyai sártól súlyosak.

149. Légy olyannyira igénytelen, miként a vadon termő virág, mely sohasem vár többet az élettől, mint ami önként adódik számára. Ne nyúlj tehát az után, amit nem a természetes sors nyújt neked, még ha könnyen elérhetnéd is azt.

150. Még az ismeretek birtoklására se törekedjél, hanem mindig csak magára a megismerésre.

151. A vándor, aki a folyó partján jár, minden egyes kavicsot egészen közelről szemlélhet és megismerhet. Ha így tesz, csak gazdagítja vándorútját a tapasztalással. De ha fölszedi a kavicsokat és megtömi velük a tarisznyáját, minél többet igyekszik magával vinni, annál nehezebbé válnak léptei, és előbb-utóbb összeroskad a súlyuk alatt.

152. A koldus könnyű tarisznyával vándorol. A bölcs tarisznyát sem hord magával vándorútján.

153. Tanulj meg szeretni önzetlenül, magadról egészen megfeledkezve közben, hogy megtudd, milyen az igazi szeretet.

154. A harcmező más, mint az országút. A harcost, ha elfárad, legyőzik. De a vándor, ha elfárad, csak megpihen – majd tovább folytatja útját a cél felé.

155. A bölcs azért győz, mert már nem híve a küzdelemnek.

156. A föld valójában csak annak kemény, aki beleütközik.

157. A képességek olyanok, mint a pénz. Akinek már van belőle, kamatoztathatja, de akinek nincs, az nehezen szerezheti meg.

158. A pénz megszerezni akarása: szerelem. A pénz fukar megtartani akarása: paráználkodás.

159. A segítőkészség háttérbe szorítása a jóakarat hiányával egy. A jóakarat hiánya pedig már egymagában annyit jelent, mint ártani.

160. De a külvilág túlzásba vitt segítése is ártalom. Ha mindig karunkon hordozzuk a gyermeket, akkor nem tanul meg járni.

161. Igazán értékes segítség egyetlenegy van csupán: megmutatni az utat, amely az Igazsághoz vezet.

162. Még a legtökéletesebb lámpa is sötét maradna, ha nem volna világosság.

163. Ne feledd, hogy nem a lámpa világít, hanem a fény.

164. Ne légy büszke jótetteidre és saját erődre, amikor segítséget nyújtasz valakinek. Mert a segítség valójában sohasem a te személyedből fakad, hanem egyedül az örök Igazságból.

165. Mégis segíts, szüntelenül. Mint ahogyan a lámpa olaja az utolsó cseppjéig a világosságot szolgálja, anélkül, hogy önmaga létevel törődne.

166. Segíts, mert ez a feladatod. De szerényen és észrevétlenül tedd, ne hivalkodóan. Mint ahogyan az éjszakai harmat is csöndben gondoskodik a fűszálak szomszédjának csillapításáról.

167. Ne feledd, hogy a helyes részvét nem sajnálat és nem vigasztalás, hanem a tökéletes tárgyilagosság alapján álló szeretet.

168. Ne hidd, hogy lehajolsz azokhoz, akik alacsonyabban állnak nálad; és ne ágaskodj, hogy elérhesd azoknak a kezét, akikre fölfelé kell tekintened.

169. Ne láss különbséget az emberek között. Ne a fokozatokat nézd, hanem az igaz értéket. Az igaz érték pedig mindenkiben ugyanaz, mert az egyetlen valóságos érték: a Lélek, és semmi más.

170. Mindenkor csakis azt tanítsad, amiről magad is meggyőződted.

171. Szajkó módjára, igaz tudás híjával, sohase ismételd az emberiség tanítóinak bölcs mondásait, pusztán azért, mert a tanítók tekintélynek örvendenek.

172. Válogasd meg, hogy kinek, mit és hogyan taníthatsz. Mert vannak, akik félnek az igazságtól, és ehelyett azokat a vezetőket követik csupán, akik tetszetős feltevéseket hirdetnek fennen.

Vannak, akik megelégednek a féligazsággal, hogy büszkén tisztelhessék azt, de mégse kelljen a teljes igazság fényében és a teljes igazság szerint élniük.

Vannak, akik mohón felkapják még a helyes tudás szavait is, hogy abból szerszámokat és fegyvereket kovácsoljanak maguknak, hazug és kicsinyes célok érdekében.

Vannak, akik csak azért hallgatnak meg, hogy ellenkezessenek veled, és hogy az utolsó szónak a győzelme az övék legyen.

Végül vannak, akiknek hiába is beszélsz, mert süketek és vakok, hacsak nem az ő nyelvükön szólalsz meg, egyedül azt tanítván, amit ők maguk is állítanak.

173. Ne ábrándozzál! Ne foglalkozz azzal, amit a puszta képzeleted teremt meg, mert rabja lehetsz saját elméd alkotásainak. Esztelen egér az, amelyik egérfogót épít magának, és balgán bele is sétál.

174. Ne képzelődjél! Mert a képzelődés olyan, mint a kukac, amely a gyümölcs rovására hízik.

175. Sohase valljad, őszintén átérezve, fogyatékosnak magad, mert ha így teszel, utána mindig a külvilág meghódítására kell törekedned.

176. A fogyatékoság átélése olyan, mint a felhúzott íjhúr, ami ha visszapattan, messzire lövi ki a nyilat: éned vágyait a külvilág felé.

177. Vigyázz, hogy ne késztesen efféle törekvésre sem a személyekkel való elégedetlenség, sem az unalom.

178. Ne feledd, hogy unalmasnak csak akkor találsz az életet, amikor az erkölcsi tilalmak egyike ellen sincs elegendő alkalmas véteni.

179. Amikor az ember büszke a saját tisztaságára, kormos kezében szorongatja a tisztára mosott gyölcset.

180. A megelégedettséget az ember erőszakkal nem kényszerítheti magára, mert ha megkísérli, zsilipet zár le, amivel csak a vágyait duzzasztja meg.

181. A helyes önmegtagadás nem lemondás, és nem is nélkülözés, hanem egyedül abban az igaz felismerésben áll, hogy nem az árnyéka kedvéért él az ember.

182. Az önnevelés sohasem több, mint a saját magunk által választott eszmény önkéntes követése.

183. Csakis mindennemű birtoklásnak, valamint a birtoklás elvének is a teljes megszűnése lehet egyértelmű számodra az Isten iránt való odaadással.

184. A bölcs nem kicsinyli le önmagát, és nem is túlságosan szerény, mert nem akar nagynak látszani.

185. Ha a helyes tanításra támaszkodsz, lábad sohasem botlik nagyot.

186. A tiszta összhang az egyedüli igaz közelség.

187. A szerelem földi beteljesülésének a legszebb, legőszintébb pillanatában könnyebb megérteni az összhangról szóló tanítást, mint az élet bármely más helyzetében.

188. Amikor az ember egyenes úton jár, szemlélete derűs, mint a tiszta kék égbolt, ami nem homályosítja el a nap sugarának ragyogását.

189. A Természet három alkotórésze: anyag, erő, értelem. A rosszkedv az elvakultság jele. A kitörő jókedv az erőé. A bölcslet azonban a derű jellemzi csupán, amely a világosságból fakad.

190. A bölcs derűjében személytelen öröm jut kifejezésre, amelyet nem rendít meg sem földi örvendezés, sem fájdalom.

191. A szélvész útjára a kidöntött fatörzsek emlékeztetnek, a csiga útjára a ragadós nyálka. Ezért a bölcs haladása nem túlságosan gyors, de nem is túlságosan lassú.

192. Aki már ismeri vágyai célját, úrrá válik a képzelete fölött.

193. Ha csak hébe-hóba kormányozzák a hajót a tengeren, akkor a hajó nem a legrövidebb utat követi a kikötő felé. A bölcs tehát mindig éber, hogy szüntelenül kézben tarthassa hajója kormányát.

194. A mohóság szülőanyja: a várható veszteségtől való félelem.

195. A takarékoskodás: bizalmatlanság.

196. A kedélytelenség: hazug és dacos élni akarás.

197. Önmagunk összehasonlítása más emberrel mindenkor új és új földi szenvedésekhez vezet. Ámde ha elzárkózol minden összehasonlítástól, felhagysz egyúttal a fejlődésed ösztökélésével is.

198. A bölcs a hibák mélyén is a legmagasabb rendűt ismeri fel, és még a hiányokban is annak megnyilatkozását látja.

199. A bölcs nem veti meg, és nem szégyelli saját hibáit, hanem helyesen értékeli, és céljának szolgálatába állítja még a tökéletlenségeket is.

200. Aki semmiben sem tudja örömet lelteni, nem jár pillanatnyilag az igaz úton, mert tagadja a szépséget és a világosságot.

201. A tiszta ember lábát a legmélyebb sár sem mocskolja be.

202. A lelkiismeret csak útmutató lehet, de nem maga az út.

203. A bántó, furdaló és nyugtalanító lelkiismeret nem előre mutat, hanem visszafelé tekint a múltba. Őrizkedjék a tanítvány attól, hogy összetévessze az efféle megnyilvánulást a mindig csak előre néző, igaz lelkiismerettel.

204. Adj, hogy kaphass! Ne a kereskedőt szidd, amikor hamis pénzért vagy ingyen nem akar kiszolgálni.

205. Ha a kedvesed eleven testét érinted, akár ajkaddal, akár kezed simogatásával, egyedül csak azzal törődj, hogy mi kedves és jó neki. Ne féltsd a magad örömeit, mert azokat annál inkább megkapod.

206. Ne feledd, hogy a világ értelmetlen összevisszasággá válna, és végzetesen fel kellene fordulnia, ha nem uralkodnék benne az egyensúly törvénye, kérlelhetetlenül.

207. A világ az egyensúly állapotából született meg. Az egyensúly hiánytalan állapota: az űr.

208. Minthogy minden létező dolog az úrben keletkezett, és semmi sem lehet az úrön kívül, ezért a világon semmi sem függetlenítheti magát az egyensúly eredendő állapotától.

209. Az egyensúly minden megzavarása a bonyolultság létrejöttével egyet jelent.

210. A sima szál nem köt meg, csak a csomó; az is annál inkább, minél bonyolultabb.

211. A lényeg sohasem bonyolult. Ahol bonyolultság van, ott a lényeg annak mélyén húzódik meg, láthatatlanul.

212. A kötöttség jellemzője a csomó. A csomó: bonyolultság. A bonyolultság: egyensúlyzavar.

213. Az egyensúlyzavar megszüntetése ugyanaz, mint az egyensúly helyreállítása. A csomó bonyolultságának megszüntetése a csomó kioldását jelenti valójában.

214. A felszabadulás nem más, mint a kötöttségek feloldása. Ne feledd, hogy mindennemű kötöttség feloldásának egyedüli módja pedig csakis az egyensúlyi állapot helyreállítása, tehát a kiegyenlítés lehet.

215. A kiegyenlítés eszköze a természeti törvények összessége, a sors, illetve maga az ember.

216. Ami felmelegszik, annak ki is kell hűlnie. Ami megmozdul, meg kell, hogy álljon. Ami elindul, meg kell, hogy érkezzék. Ami összeállt, annak széjjel kell bontódnia.

217. A tenger színéről felszálló párának, még ha felhő alakjában a világ másik végére száll is el, ott esőcseppé válván le kell hullania, át kell szivárognia a talajon, valamelyik patakhoz kell csatlakoznia, és egy folyóba folyva, végül a tengerbe kell visszajutnia. Ebben áll a sors törvénye.

218. Akármilyen megtévesztő is valamely látszat, valamikor fel kell oldódnia a valóságban, amelyből megszületett.

219. A lelkiismeret a gyönyör szőlőtőkáját az undor vesszejével oltja be.

220. Az ellentétek egymás kioltására törekednek mindenkor.

221. Egyedül az ellentétek egyensúlya örök a természetben.

222. Mindennek vissza kell térnie oda, ahonnan elindult. A keletkezés már az elmúlás kezdete.

223. Ha az egymás hatását megsemmisíteni törekvő ellentétek nem volnának meg együtt mindenkoron, akkor az egyensúly örök fennmaradása reménytelené válnék.

224. Amilyen magasan van fent az ablak a torony falán, ugyanakkora a mélység az ablak alatt. Minél élénkebb a fény, annál feltűnőbb az árnyék. A magasság együtt jár a mélységgel, az árnyék a fényvel.

225. Amikor az életre gondolunk, jelen van a halál gondolata is, és amikor a halálra gondolunk, az életé. Ha a jóra gondolunk, jelen van a rossznak a gondolata, a rossz mellett viszont a jóé. Tisztának és határozottnak csakis akkor mondhatjuk valamely gondolatunkat, amikor a figyelmünk nem irányul rá az ellentétes gondolatra is, és így az számunkra észrevétlen marad.

226. Különbség van a „nem létező” és a „lehetetlen” között. Amit nem veszünk észre, amit nem tapasztalunk még a hatásaiban sem, az számunkra nem létezik. Lehetetlen pedig az, aminek a fennállása maradandó egyensúlyhiányt kívánna meg a természetben.

227. Nincs hová elszökni a sors törvénye elől, mert az egyensúly maga az űr, és az űrön kívül pedig semmi nincs.

228. Aki céltudatosan nyeréskedik, javainak az elvesztését készíti elő.

229. Mások megsebzéséből fakad önmagunk vesszőfutása.

230. A felelősség olyan, mint a nehézkedés törvénye a földön. Akár vállaljuk súlyát, akár kibújni próbálunk alóla, egyképpen benne élünk és hatása alatt állunk változatlanul.

231. Kísértés csak addig ejti tőrbe az embert, ameddig még szüksége van – a fejlődése terén – az eltévelyedésben rejlő tapasztalatainak tanító sorozatára.

232. Ahogy a búcsú pillanatában érezzük legerősebben az egymáshoz kötöttség szálait, úgy a kísértés is éppen akkor a legnagyobb, amikor az ember már készen áll arra, hogy elszakadjon valamely tévelygésétől.

233. Egyformán örülni tudni annak, ami van és annak, ami nincs: az egyetlen és igazi szabadság a földön.

234. A bölcs többre becsüli a fák zöldellését a fák ehető gyümölcseinél.

235. Az ember szerteágazó távoli célok után lohol az élet folyamán. A Lélek sehová sem akar eljutni, hogy megmaradhasson önmagában.

236. Segítsd a természetet az egyensúly felé. Ha a hintát, valahányszor hozzád közelít, indulatosan visszalököd, a hinta sohasem állhat meg lengésében.

237. Soha ne bántódjál meg, akármilyen mostohán is bánnak veled. Mert a megbántódásban már ott ébredzik a személyes megtorlás csírája.

238. Nincs véletlen. Még a rózsa szirma sem hullik le a földre, amikor nem tartozik hozzá a dolgok rendjéhez a lehullása.

239. A természet rendje nem idegen számodra. Hiszen a dolgok rendje a Lélek szabad akaratának a megnyilatkozása körülötted.

240. Személyes éned olykor élvezi a külvilágot, de többnyire csak vergődik benne. Úgy érzi, mintha a vakszerencse, a véletlen és a sors kiszolgáltatottja volna az egész életen át. Személyes éned tele van törekvésekkel és tiltakozásokkal, mert nem látja meg a dolgok rendjét mindabban, ami létezik, és mert nem ismeri a szabad akaratot, még kevésbé annak forrását, eredetét.

241. Igyekezzél ráébredni a Lélek egyetlen valóságának tudatára, akármit is tapasztalsz magad körül.

242. A béke áldásával köszönts a hajnalt, a forrás üdítő vizét, a nap sugarát és a természet összes ajándékát. A béke áldásával köszönts a vándort, a barátaidat és a testvéreidet.

243. Ha olykor úgy érzed, hogy nincs benned békesség, meg kell találnod a nyugalmat magadban. Ha nem leled, csak azért nem találsz, mert ott keresed, ahol nincs: a külvilág nyüzsgő látszatai között. Olykor megfeledekezel arról, hogy önmagad igaz valójában tökéletes a nyugalom.

244. Végy példát a napfényben kinyíló rózsáról. Életed tiszta legyen és nyugodt, békességgel teli, mint a legmagasztosabb igazság.

245. Amíg nem tökéletesen szabad az ember, addig az odaadása sem lehet tökéletes.

246. Jutalmat várni olyan, mint visszakérni azt az értéket, amit egyszer már odaadtunk.

247. Gyengének vallani önmagunkat annyi, mint elhinni, hogy az anyagnak saját akarata van, amit nem mi kölcsönzünk neki.

248. Büntetéstől félni annyit jelent, mint megfeledekezni arról, hogy mindenkor a kiegyenlítésben rejlik a felszabadulás.

249. Aki a bosszúállás igazságában hisz, az félreismeri a szeretet lényegét.

250. Valahányszor a féltékenység hálójában vergődsz, csak egyre jobban belegabalyodsz, és közben kínlódva nélkülözöd az élet legnagyobb értékét – a szabadságot.

251. Ahogy a féltékenység hálóját mindig te magad szövöd önmagad köré, úgy annak csomóit is csak te magad oldhatod ki, senki más. Ne feledd, hogy amit az önzésed ereje kötött meg, azt csak az önzetlen szereteted ereje oldhatja fel. Alakítsd át tehát a féltékenységedet igazi szeretetté, hogy a vergődések helyén visszaálljon a béke és nyugalom.

252. Minél közelebb állsz a közömbösséghez, annál messzebbre ér el a karod.

253. Tudnod kell, hogy a csendet még a legerősebb ágyúk dőreje és a dúló csatazaj sem tudja megsemmisíteni.

254. Nem tévedsz, ha felfedezed, hogy minden hangnak alapja a tiszta csend.

255. Nyisd ki a füledet. Figyeld meg, hogy az éjszaka mély csöndjéhez hozzátartozik a tücsök ciripelése, a patak moraja, a faluban a kutyaugatás, sok-sok hang a messzeségben. Az erdő csendjében megmozduló lombok susognak, ágak zörögnek, madarak csivitelnek és dalolnak. E hangok pedig sohasem zavarják a csöndet, hanem egyre csak teljesebbé teszik azt.

256. A titok, amire ráébredsz ilyenformán, abban áll, hogy a hangok lényegükben egyek a csennel, amelyből származnak.

257. Ébredj rá a legnagyobb ellentmondásra; arra, hogy az ébrenlét egész világa valójában egy a csennel.

258. Akkor megérted, hogy az egész végtelen természet is egy a Lélekkal, nem pedig attól különböző valóság. Hiszen valóság nincs sok, nincs kettő, hanem csak egy van – egyetlenegy.

259. A tiszta csend: maga az űr. Az űrben pedig ne keress mást, mint önmagad valóját.

260. Minden kettősség, minden sokaság – csak látszat. A részegség hozzásegít ehhez a tapasztalathoz.

261. Nem vonod kétségbe, hogy mikor tükör elé állsz és a saját tükörképedet nézed, akkor a tükörképedet látod és nem önmagadat. Ne feledd azonban, hogy a tükörképed mégis te magad vagy: egyszerre mozgatok, egyszerre éltek, mintha ketten volnátok a tükör síkjá által kétfelé választott térben.

262. Amit a tükör mutat neked, az is magad vagy; még ha fordítva, hamisan és torzítva látod is magadat, akkor sem vagytok ketten; még ha kétségtelen különbségek is merülnek fel kettőtök látszatában és nem is vagytok egyformák, akkor is csak egy vagy valójában.

263. A magáramaradottság lépcső, amelyen előre és visszafelé egyaránt lépkedhet az ember. De csakis ez az egyetlen lépcső vezet fel a pokol sötétségéből a mennyek világosságába.

264. Az ember figyelme olyan, mint a bárány a farkasok között. Túri, hogy elragadják. Pedig a látszólagos farkas, amely a bárányt elragadja, mindig csak a bárány árnyéka, önnön tükörképe, semmi más.

265. Aki beleesik a mély vízbe, hiába nyitja ki a szemét; amíg a víz alatt úszik, csak derengő világosság veszi körül, és nem láthatja a partot, amelyet elhagyott.

266. Minél betegbb vagy, annál kevésbé érzekeled, hogy milyen az egészséges állapot.

267. Minél jobban érdekel a nő, aki előtted vetkőzik ki selymes tapintású ruhájából, annál bizonyosabb, hogy nem gondolsz a selyemhernyó gubójára, amelynek szálából a ruha anyagát szőtte a takács.

268. A feledés akkor teljes, amikor nem csak arról nincs tudomásod, hogy mit felejtettél el, hanem már azt sem tudod, hogy elfeledkeztél valamiről. Ilyenkor nyilván már azt sem sejtheted, hogy mit kellene az emlékezetedbe idézned, hogy a tudásod újra teljessé váljék.

269. Az igaz tanítás egyedül arra való, hogy eszedbe juttassa, amit elfelejtettél a lét hosszú-hosszú folyamán.

270. A titkos tanítás sohasem tárja eléd nyíltan, amire tanít. A makkot hiába boncolod, nem fedezheted fel benne a tölgyet. De ha jó földbe ülteted el, akkor idővel kinő belőle a tölgynek gyökere, törzse és koronája, és a fa előtted áll.

271. Ahhoz, hogy az iszap leülepedjék a tóban, és hogy a tejföl felszálljon a tej felszínére – elegendő a hosszantartó, zavartalan nyugalom.

272. Csakis korlátolt látásod az oka annak, ha azt hiszed, hogy a sötétség valóban sötét.

273. A hernyó nem észleli a pillangó kibontakozását, mert amikor a pillangó a szárnyát bontogatja, a hernyó már nem él. De a pillangó sem tapasztalja a hernyó halálát, mert ő a hernyó átváltozásával, annak testéből kél elő.

274. Ha a kristályserleg összetörik, a serleg meghal, de ugyanakkor cserepek születnek.

275. Minden átalakulás valaminek a halála, de valaminek a születése is.

276. A halál megfoghatatlan. A halál két egymásba olvadó állapot között van. Két ilyen állapot között pedig semmi sincs.

277. Az átalakulás olyan, mint az idő, melyben a múlt szüntelenül egybekapcsolódik a jövővel – és még sincs benne semmi más, mint mindenkor csak a jelen.

278. Az átalakulást elősegíteni nem ragaszkodással, hanem csak elengedéssel lehet. Ha az alma ragaszkodnék az éretlen állapotához, sohasem érhetne meg.

279. Ha a valóságot nem a mindenkori jelenben keresed, akkor úgy jársz, mint a horgász, aki a horgára akadt halakat mind visszadobja a vízbe, mert csak azok a halak érdeklik, amelyeket nem érhet el.

280. Ha nyugat felé tekintesz, a nyugati tájék tárul a szemed elé, de ha hátat fordítasz nyugatnak, már csak keletet látod.

281. Ha szobádban elaludtál és álmodsz, mondd meg, hol van már akkor számodra az ágy, amelybe belefeküdtél, hogy álmra hajtsad fejedet?

282. A csavargóra minden országban ránehezedik a törvény. De aki meg tud állni két ország határán, ha nem mozdul el onnan, egyik uralkodó fennhatósága alá sem tartozik.

283. Amikor a szél megfordul és az ellenkező irányba tér, a változás helyén szélcsend uralkodik.

284. Akár lefelé úszol a folyón, akár fölfelé, amíg meg nem kapaszkodsz a partban, nem függetlenítheted magadat a víznek áramlásától.

285. A tengerész tapasztalatból tudja, hogy az árbócról lecsüngő kötelet a kellő pillanatban kell elkapnia, mert amíg a magasból lelógó kötél ide-oda mozog a szélben, és nagy lengéseket végez, addig nem lehet felmászni rá.

286. Ahhoz, hogy leszálljunk a lóról, nem elég az elhatározás, hanem ki kell húznunk lábunkat a kengyelből, és el kell hagynunk a nyeret is, akármilyen biztonságosan ültünk is rajta.

287. Amikor az úszó a folyó egyik partját maga mögött hagyja, bíznia kell abban, hogy elérje a másikat. Ha nincs meg benne ez a bizalom, akkor biztosan visszamenekül a partra, amelyről indult.

288. Csak azt nem érhetjük el, aminek elérésében nem bízunk, amiben nem hiszünk igazán.

289. Ha a vándor, egy-egy állomást elérve, mindig a következő állomás felé igyekszik, vándorlásának sohasem lehet vége.

290. A télre nyár következik, a nyárra tél. A halál úgy olvad át a születésbe, mint ahogyan a hópehely elfolyó vízcseppé válik, pára lesz belőle, majd újra szikrázó jégkristályként hull alá az égből.

291. Amikor hópelyhek keringenek, kevesen gondolnak arra, hogy az azokat alkotó pára láthatatlan. Légy e kevesek közül való.

292. A bolond egyre csak jelet vár az égen. A bölcs jel nélkül is csak az égből bizakodik.

293. Ha meg akarod fogni lábad fejét, akkor nem csak a lábadat emeled fel, hanem kézzel is lenyúlsz érte, ugye? Fordulj az ég felé teljes szíveddel. Akkor az ég is kegyelmesen lehajlik feléd.

294. A szenvedéstől való szabadulás csak a csend mélyén válhatik valóra.

295. Laza ingoványnak, alattomos mocsárnak tekintsd az életet, amelynek veszedelmes útját járva meg kell fontolnod minden lépésedet.

296. Az érzéki élvezetek képezik az élet iszapját. Az iszap azonban nem csak arra alkalmas anyag, hogy belésüllyedj és megfulladj benne, hanem eszközként arra is felhasználhatod, hogy meggyógyítsd vele beteg részeidet.

297. Még aki az úttalan erdőben bolyong, az is a saját útját járja végig a fák között, akárhová is ér el.

298. Ne feledd, hogy egyszerre csak egy ösvényen járhatsz.

299. A hegyről csörgedező patak mindenkor arra veszi az útját, arra kanyarog, amerre a legkisebb ellenállással találkozik. De munkát valóban csak ott végezhet a víz, ahol útjában éppen ellenállásra lel.

300. Az egészséges kételkedés olyan hasznos, mint a kocsin a fék. De ha a féket akkor húzod meg, amikor felfelé hajtasz, kocsid sohasem fog felérni a hegyre.

301. Még tagadólag se foglalkozzál azzal, amit ki akarsz küszöbölni az életedből.

302. Tanuld meg, hogy jelentéktelennek lásd mindazt, amitől meg akarsz szabadulni.

303. Ameddig nem fordulsz el teljesen minden meglátástól, addig csak áltatod magad azzal a naiv elképzeléssel, hogy a valóság megismerésére törekszel.

304. Ha elérted végső célodat, akkor már valóban nincs többé, amit akarhatnál.

305. De amíg emberként élsz a földön, légy méltó emberi mivoltodra.

306. Ha nem mosakodsz, mert számodra már csak a benső tisztaság a fontos; ha inkább átúszol a folyón, mintsem a hídon járnál, mert helytelenítéd mindazt, ami nem természetes alkotás; ha elutasítod az orvosi segítséget, mert szerinted csak a természet gyógyít, nem pedig az emberi kéz; vagy ha ostobának tartod a művészt, aki színes képeket fest a valóság helyett – akkor olyannyira elveted a sulykot, hogy utána zuhansz.

307. A szakács tudja, hogy a leves sót kíván, a sütemény pedig cukrot. Ha fordítva hinti meg, elrontja azt, ha pedig nem adja meg mindegyiknek a magáét, mindkettő ízetlen marad.

308. Ne feledd, hogy a falak téglákból állnak. Ne becsüld le az egyszerű dolgok fontosságát.
309. Noha minden fontos a maga helyén, mégsem a külsőségek az emberi célok mértékadói.
310. A szajha, aki mindenkié, közelebb állhat az igaz megismeréshez, mint az a kolduló barát, aki gyáva óvatosságában nem mer asszonyra tekinteni.
311. Még az átlátszó vizű tónak a mélységét sem lehet pusztá rátekintéssel megítélni.
312. Ami a bölcs kádit ítélkezésre készteni, és ami a tolvajt lopásra sarkallja – ugyanaz.
313. A fertő az erkölcs iskolája. De mint ahogy az érett ember már kinőtt az iskola szűk padjaiból, éppúgy nincs szüksége a bűnök tanulságaira annak, aki tiszta szívvel már csak az igazság ösvényét járja.
314. A nő az utcán, aki tudja, hogy sokan megnézik, és aki éppen azért igyekszik szépnek, ragyogónak lenni, hogy tetsszen még az idegen férfiaknak is: más emberek vágyainak a szolgálója, és nem magának él.
315. Légy önálló! Még az erkölcs terén se a társadalom létrehozta nézeteket valljad magadénak, hanem egyedül azt a meggyőződést kövesd, amely benned magadban, közvetlenül az igazság fényéből fakad és táplálkozik.
316. A magasban szárnyaló sas valóban madártávlatból tekint le a földre.
317. A föld törvényei az ég törvényeiből születtek meg. Gondolj azonban arra, hogy a csecsemők között sok a koraszülött, vannak torzszülöttek, és néhányan holtan kerülnek ki az anyaméhből; az életképes gyermeket pedig csak ritkán nevelik fel helyesen.
318. A költő önmagából alkot.
319. Az író akaratlanul is önmagát ábrázolja regénye alakjaiban. Ámde a regényalakok mégis mások, mint az író maga.
320. Még saját személyed sem valóságosabb egy költött regényalaknál. De ha belefeledkezel, akkor annak az életét éled a magad alkotta regényben, és az események lázas torlódásában tökéletesen megfeledkezel önmagad való mivoltáról.
321. Mindaz, amit tapasztalsz, olyannyira érdekes vagy félelmetes lehet, hogy könnyen elhagyod érte az igaz utat.
322. A hajlandóságok tartják fenn és kormányozzák a világot. De ami a hajlandóságok szerepét irányítja, az a saját hited.

323. Ne mondd, hogy nem tudsz hinni! Aggódsz vajon, hogy a feldobott kő nem esik vissza a földre? Kétségbe vonod, hogy a lenyugvó Nap hajnalban majd felkél keleten? Ne mondd tehát, hogy nincs hited!

324. Tudd, hogy érvelő gondolkodásod akármi mást mond is, személyes érdekeid akármit is kívánnak: minden, ami történik veled és körülötted, éppen a legbensőbb hited szerint alakul.

325. Nézeteidet, a gondolkodásod alkotta hiedelmeket, következtetéseid eredményeit – pusztán azért, mert vannak – ne téveszd össze a Lélek hitével önmagadban. Éppen a hit az, ami a hiedelmeknek érvényt tud szerezni az élet folyamán. Ha pedig a hited nem járul hozzá azok érvényéhez, máris csalódnod kell a hiedelmeidben.

326. Csodák csak a mély hitből fakadnak.

327. Akármilyen sötét felhők kavarognak is a fejed fölött, egyetlen esőcsepp sem hullhat le a lábad elé addig, míg hited nem ad helyt annak, hogy valóban megeredjen fölötted a zápor.

328. Hited a bábjátékos, amíg a bábszínház nézőterén foglalasz helyet.

329. Ne feledd, hogy mindenkor a hited vezérel utadon.

330. A Lélekbe vetett hit kiszabadít a látszatok minden kötelékéből. De aki részegségében a kerítés rácsát börtönrácsnak hiszi, az valóban fogolynak véli önmagát.

331. A logika lépcső, amely elvezet egészen az igazság küszöbéig. A küszöbön túl azonban a lépcsőnek már nincs több szerepe.

332. Aki a logika érvényességét meghajtott fejjel vallja, és nem csak használja azt – annak hite nem megrendíthetetlen.

333. Tévedsz akkor is, ha azt hiszed, hogy a külvilág valóságosan körülvesz. A csillagok az eget mindenhol benépesítik. De vajon valóban körülvehetik az űrt a csillagok?

334. Tudod-e, hogy hited visz bele minden tévedésbe és balgaságba, pusztán azért, mert nem ismered a hit lényegét?

335. Tudod-e, ki vagy valójában? Ha tudnád, nem kellene az élet terhét hordoznod a válladon.

336. Tudod-e, hogy mindig ott van az egész világnak a közepe, ahol éppen tartózkodsz? Születésed óta megfigyelhetted már, szüntelenül. Miért nem eszmélsz rá mégsem?

337. Amíg a levegőben lebegsz, addig alattad van a föld, és körülötted terül szét az égbolt. De ha eléred az eget, megváltozik a helyzet, mert akkor már az égben ismered fel a világegyetem közepét.

338. Mit tudsz magadról? Büszke vagy a tárgyi tudásodra, holott éppen azt tekinted tudásnak, ami ismeretek halmaza csupán. Hozzá tudsz férni vajon a Lélek hitéhez?

339. Miért nem támaszkodik hited az egyetlen valóságra, ahelyett, hogy felaprózódik megszámlálhatatlan látszat, viszony és lehetőség között?

340. Ne feledd, hogy a látszatokra irányuló hitet csak a valóságos tudás oldhatja fel.

341. Amikor magadat gazdagnak álmodod, gazdag vagy; amikor szegénynek, akkor pedig szegény.

342. Mi teszi a bűnt számodra bűnné? A hited, hogy elkövetted.

343. Ne feledd, hogy kísértéssel is csak akkor kell szembenézned, ha hiszel valamely helyzet kísértő erejében.

344. Vannak dolgok és helyzetek, amelyekben – akármilyen üdvösnek is látjuk azokat – mégsem tudunk hinni a lelkünk mélyén, mert annyi érv és tapasztalat szól ellenük. Ilyenkor jól vigyázz! Ne arra építsd fel a hitedet, amit tapasztalsz az élet folyamán, hanem értsd meg végre, hogy mindenkor éppen azt kell tapasztalnod az életben, amit a lelked mélyén valóban hiszel.

345. Csak akkor ébredhetsz fel, akár rossz, akár jó álmodból, amikor abbahagyod az álmodást.

346. Nézz körül és lásd meg, hogy még a tárgyak saját sorsa is az ember hite szerint alakul.

347. Rájöttél-e már arra, hogy a szélviharban is te magad lélekzel?

348. A boldogságot sohase keresd az élet zajában, mert az igazi boldogság maga a csend.

349. Ha agyagkorsót formálsz, nem a benne rejlő űrt látod magad előtt, hanem a törékeny korsót csupán.

350. A király mindig csak rangrejtve vehet részt a nép közé.

351. Ha már közelébe juthatsz, jól vigyázz, hogy milyen kegyet kérsz a királytól. Mert amikor teljesíti kérésedet, már nem tarthatod vissza a kezét.

352. Gondolj arra, hogy a lámpához közel röpködő legyet nagyra nőtt árnyéka kíséri a falon. Minél közelebb száll a légy, annál nagyobb az árnyéka.

353. A Nap számára valóban közömbös, hogy fénye életet ad-e, vagy halált.

354. A jégeső felülről éri a földet. A felhőgomolygás az égen keletkezik, az esőcsepp a levegőben változik át jéggé; sár és pusztulás pedig a föld színén támad.

355. Aki lentről szemléli a világítótorony sugarát, az megállhat annak fényében úgy, hogy maga is felragyog benne. Ám aki bebocsátást nyer a toronyba, az szándékosan is irányíthatja a fényt az éjszakában.

356. A kútnak mindenekelőtt az alját kell megtisztítanunk ahhoz, hogy a vize fölül is kitisztuljon végre.

357. Csak az guríthat le köveket a völgybe, aki már a hegyen tartózkodik. Éppen ezért, minél feljebb ért a vándor, annál jobban kell vigyáznia az emberek és a dolgok épségére maga alatt.

358. Viharok csak a tenger felületét borzolják fel, sohasem a vizek nyugalmas mélyét.

359. Ha a vitorláidat már mind bevontad, az elsőtől az utolsóig, akkor a szél már nem űzheti el hajódat a boldogság nyugodt tengeréről.

360. Ne a napfényben kívánj sütkérezni, hanem te magad légy a Nap, mely az égen ragyog.

361. Az üdvösséget úgy értheted meg, mint szent mozdulatlanságot, mely független az örök áramlástól, ami a lét folyamán látszólag körülveszi.

362. A háromszög csak akkor háromszög, ha mindhárom oldala megvan és összefügg.

363. Milyen a háromszög, ha nincsenek oldalai? Gondolj erre, hogy felismerhesd a teremtett világnak örök függőségét attól, ami meg nem nevezhető.

364. Az igaz tanításnak az egyedüli célja az, hogy megismerd végre önmagadat.

365. A bolond betemeti a forrást. A bölcs iszik belőle.